

denne Anledning forelægges det Lovforslag, som jeg nu skal have den Ære at omtale, for Rigsdagen.

Lovforslaget gaar ud paa, at Oktrojen forlænges for et Tidsrum af 30 Aar, saaledes at den altsaa skal gælde indtil 31. Juli 1938, og dets Hovedbestemmelse angaar dels Funderingen af Sedlerne, dels den Afgift, som Statskassen vil faa af Nationalbanken for Forlængelse af dens Seddelprivilegium, og endelig Regler for Nationalbankens Styrelse.

Hvad det første angaar, er Hovedpunktet Ordningen af Metalfond. Nu er Forholdet det, at der er et vist fastsat, bestemt Beløb, som kan være dækket paa anden Maade end gennem Metalbeholdningen, nemlig 38 Mill. Kr., hvorimod der for hele den øvrige Seddeludstedelse til enhver Tid skal være Metalbeholdning til Stede. Ved Metalbeholdning forstaas dog ifølge de nugældende Regler ikke alene Guld eller gældende Mønt, men tillige Nationalbankens Tilgodehavende i de to Hovedbanker i de andre skandinaviske Lande og dens Tilgodehavende paa Giro-Konto i den tyske Rigsbank. Lovforslaget fraviger dette System, idet det gaar over til det System, at den Del af Seddelæknningen, som skal bestaa i en Metalfond, ikke fastsættes til et bestemt angivet Tal, men derimod til en vis Kvotadel af de Sedler, som til enhver Tid ere i Omløb, og denne Kvotadel fastsættes til 50 pCt. af den til enhver Tid i Omløb værende Seddelmasse, hvorimod der for den øvrige Del af Seddelmassen skal være anden Dækning. De nærmere Regler herfor findes i Lovforslaget.

Lovforslaget gaar dernæst ud paa, at der af Nationalbanken skal for den Tid, den ny Oktroj kommer til at gælde, ydes en aarlig Afgift til Statskassen. Denne Afgift er fastsat til en Andel af Nationalbankens aarlige Overskud, saaledes at der af Overskuddet først skal tilkomme Statskassen 750,000 aarlig. Af Restoverskuddet skulle 5 pCt. henlægges til Nationalbankens Reservefond, indtil denne har naaet en Størrelse af 30 pCt. af Aktiekapitalen. Hvad der derefter bliver tilovers, skulle Aktionærene først have Udbytte af indtil 6 pCt., og det mulige Restoverskud skal derpaa deles mellem Aktionærene og Statskassen, saaledes at Statskassen faar $\frac{1}{4}$ deraf og Aktionærene $\frac{3}{4}$. Endvidere skal Statskassen have Halvdelen af, hvad der maatte fremkomme som Fordel derigennem, at Nationalbanken Tid efter anden indkalder gamle, tidligere udstedte Sedler.

Endelig for det Tilfælde, at det maatte vise sig nødvendigt for kortere Tidsrum under særdeles Omstændigheder at fravige Reglerne for Metalfondens Størrelse, hvilket da vil kunne ske ved kgl. Resolution, skal Nationalbanken af den Seddelmængde, der da bliver udstedt ud over de almindelige Regler, svare til Statskassen en Afgift lig 5 pCt. p. A. beregnet maanedsvis.

Hvad Bankens Styrelse angaar, vil den ligesom nu blive styret af et Repræsentantskab, men efterhaanden som Repræsentanternes Mandater udløbe, ville de ikke komme til at supplere sig selv, men ville derimod blive valgte af Aktionærforsamlingen. Dernæst skulle i Fremtiden to af Direktørerne være forsynede med kgl. Udnævnelse, og endelig gives der Finansministeren eller en delegeret for ham Adgang til, saa ofte der bliver Spørgsmaal om Forandring af Rente- og Diskontosatserne, noget, hvori Finanserne ofte have ret betydelig Interesse, at være til Stede og til at afgive Stemme lig med et Medlem af Direktionen.

Dette ere Hovedpunkterne i Lovforslaget, og jeg skal henvise til de Anmærkninger, som ledsage det, hvoraf jeg tror det vil fremgaa baade, at den Ordning af vort Seddelvæsen, som herigenom paatænkes, er fuldkommen saa solid —og lidt til — som den, der findes i de øvrige europæiske Lande, og at den Afgift, den Fordel, som Statskassen faar for at vedblive med at yde Nationalbanken Seddelmonopolet, er ordnet paa en saadan Maade, at det maa siges, at Statskassens Interesser ere nok saa godt varetagne, som Tilfældet er i de andre europæiske Lande.

Det andet Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, gaar ud paa en Forandring af de nuværende Regler for Betaling af Marchpenge til værnepligtige, idet Systemet med Udbetaling af Marchpenge i de fleste Tilfælde ombyttes med Fribefordring, saaledes at den værnepligtige kan ved blot at forevise sin Indkaldelsesordre blive befordret gratis paa Jernbane og Dampskib til det Sted, hvor han skal møde. Med disse Bemærkninger skal jeg have den Ære at anbefale disse to Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Derefter har Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet Ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 13. Marts 1903 om Opførelse af Bygninger for et Rigshospital m. m.